

Cornwall, August 1958

Pedalând la deal spre reședința familiei Montague, Pendrift Hall, părintele Miles Dalgiesh se bucura din plin de razele aurii care pătrundea printre frunzele de lămâi, proiectând pete de lumină scânteietoare pe solul nisipos și pe ferigile din jur, și admira prin lentilele ochelarilor de vedere câmpurile presărate cu văcuțe maronii liniștite. O briză proaspătă adia dinspre mare și pescărușii trasau cercuri largi pe cerul senin. Părintele Dalgiesh era nou în oraș. Nu de mult, bătrânul părinte William Hancock plecase la cele sfinte, să își continue misiunea pe cealaltă lume, cedându-și locul Tânărului său ucenic dăruit cu har, mai devreme decât acesta din urmă s-ar fi așteptat. Totuși, Dumnezeu îl adusese în fața unei provocări pe care el o acceptase cu inima plină de bucurie.

În acea zi urma să îi cunoască pe membrii familiei Montague, cea mai respectată familie din Pendrift.

Pendrift Hall era un conac din piatră albă, acoperit cu glicină, cu ferestre glisante înalte și cu grădini luxuriante care coborau în trepte până la mare. Se auzeau porumbeii gângurind din hornuri, iar o familie de rândunici obișnua să își facă în fiecare an cuibul pe verandă. Casa era spațioasă și avea un aspect întru câtva neîngrijit, asemenea jucăriei preferate a unui copil, uzată de prea multă

afecțiune. Etala un aer de mulțumire sufletească, iar starea de spirit a părintelui Dalgliesh se înălță și mai mult când observă aceasta. Știu că urma să îi placă familia și anticipă că îl aștepta o după-amiază plăcută.

Se opri din pedalat și coborî de pe bicicletă. Un labrador robust, cu botul alb, se năpusti pe ușa principală, dând din coadă și lătrând agitat. Părintele Dalgliesh se aplecă pentru a-l mânăgâia, iar câinele încetă să mai latre, intuind firea blândă a Tânărului preot, și purcese la a-i adulmeca pantofii negri, strălucitori. Preotul își ridică privirea spre majordom, care apăruse în prag, purtând frac negru și cămașă albă apretată. Bărbatul își înclină fruntea cu respect.

– Bună dimineață, părinte! Doamna Montague vă așteaptă.

Părintele Dalgliesh își sprijini bicicleta de perete și îl urmă pe majordom printr-un antreu larg, de piatră, dominat de un șemineu stins și de o pereche enormă de coarne de cerb. Aerul din casă păstra încă aroma focurilor de iarnă, a scorțișoarei și a secolelor de erodare și distrugere lentă. Remarcă un cufăr deschis, sub scară, ticsit cu rachete de tenis și cu mingi, și o veche pendulă pe un perete, care bătea minutele molcom, asemenea unui pedeștral somnoroș. Dinspre salon răzbăteau acorduri clasice, împreună cu murmurul unor voci îndepărtate. Trase adânc aer în piept.

– Părinte Dalgliesh, doamna Montague, anunță solemn major-domul, arătând cu un gest al mâinii că părintele Dalgliesh putea intra în cameră.

– Mulțumesc, Soames! spuse Julia Montague, ridicându-se pentru a-și întâmpina ospetele. Părinte, bine ați venit la Pendrift!

Părintele Dalgliesh îi strânse mâna și se simți deodată dezarmat de căldura zâmbetului ei. Era o femeie voluptuoasă, cu pielea delicată și albă, cu părul blond-cenușiu și cu o expresie deschisă, blândă. Julia Montague era o făptură care răspândea atâtă strălucire, încât simpla ei prezență constituia un motiv de sărbătoare. Purtând coliere din mărgelă mari, în tonuri de verde și albastru, care se potriveau cu ochii ei, cu un râs atât de molipsitor încât nimeni nu îi rezista – nici măcar acel Soames cu față acră –, și cu

un simț al umorului care întotdeauna o ajuta să pună lucrurile în cea mai favorabilă lumină și să salveze aparențele, Julia era asemenea unei păsări-paradis pline de culoare care își construise cuibul exact în inima ternului său Cornwall.

– Restul familiei așteaptă să vă cunoască pe terasă, continuă ea cu un zâmbet larg. Vă pot oferi ceva de băut înainte de a vă arunca în gura lupului?

Părintele Dalgliesh râse, iar Julia se gândi la cât era de chipos pentru un preot. Există ceva fermecător în liniile care i se formau în jurul gurii atunci când zâmbea, și privirea, în spatele lentilelor, îi era adâncă și intelligentă. Era, de asemenea, surprinzător de Tânăr. Nu putea avea mai mult de treizeci de ani.

– Un pahar cu apă ar fi suficient, mulțumesc! răspunse el.

– Avem socată pregătită în casă, nu vreti să încercați?

– De ce nu? Aș fi foarte încântat!

– Soames, două pahare cu socată pe terasă, te rog!

Soames încuviință cu un semn al capului și se retrase. Julia își străcură brațul pe sub cel al preotului și îl conduse, trecând printre ușile în stil francez, de sticlă, spre lumina soarelui.

Terasa era o curte interioară din piatră în stilul York, cu trepte neregulate care coborau în grădină. Printre pietre creșteau fragi sălbatici și mici flori albastre de nu-mă-uita se luptau să iasă la lumină. Albine uriașe zumzăiau în jurul unor ghivece mari de teracotă cu rodul-pământului și frezii și coborau amețite de mi-reasmă pe un mănușchi des de levănțică din jurul balustradei care încconjura terasa. În grădină, trunchiul noduros al unei sălcii plângătoare își înclina ramurile deasupra unui heleșteu, unde își făcuse cuib o pereche de rațe sălbaticice.

Membrii familiei se cufundară în tacere atunci când părintele Dalgliesh își făcu apariția împreună cu Julia. Archie Montague, soțul Juliei, fu primul care făcu un pas în față.

– Îmi face o deosebită plăcere să vă întâlnesc, exclamă acesta cu căldură, strângând mâna preotului. Am fost foarte triști când a murit părintele Hancock. A fost un om foarte credincios.

– Într-adevăr. M-a lăsat în situația de neinvidiat de a-i călca pe urme.

– Ceea ce sunt sigur că veți face cu onoare, adăugă Archie binevoitor, trecându-și degetele prin mustața castanie care îi acoperă buza superioară asemenea unui acoperiș din paie bine întins.

– Permiteți-mi să vă prezint surorii lui Archie, Penelope, și fiicele ei, Lotty și Melissa, continuă Julia, încă susținând brațul părintelui Dalgiesh, deoarece știa că familia soțului ei se putea dovedi un picuț copleșitoare.

Penelope înaintă și îi strânse mâna. El se cutremură de forță cu care aceasta îi strivea palma. Osoasă și solidă, cu un piept impresionant și o gușă dublă, îi aminti de una dintre vacile de lapte ale fratelui ei.

– Încântată de cunoștință, părinte! Vocea lui Penelope era profundă și sonoră și articula consoanele cu un famec aparte, ca și cum îi făcea o nemaipomenită plăcere să le pronunțe. Sunteți cu mult mai Tânăr decât ne așteptam.

– Sper că vârsta mea nu reprezintă o dezamăgire, replică el.

– Dimpotrivă! Uneori cei bătrâni își petrec prea mulți ani ascultând numai sunetul propriilor voci pentru a mai fi mișcați de vocile altora. Nu cred că dumneata vei cădea în această capcană. Se întoarse și își prezintă fetele. Ele sunt Lotty, fiica mea cea mare, și Melissa, care de-abia a împlinit douăzeci și cinci de ani.

Ea le zâmbi fetelor cu mândrie în timp ce ele îl salutau. Îmbrăcate cu gust, în rochii vaporoase de vară cu modele florale, cu părul lung pieptănat spre spate și prins cu agrafe în vârful capului, fetele erau niște prezențe agreabile și foarte plăcute. Cu toate acestea, reprezentau făpturi insipide, cu gândul numai la frivoliță, încurajate de mama lor, a cărei principală grija era să le mărite cu tineri rasați și înstăriți. După părerea lui Penelope, erau două dintre cele mai râvnite fete bune de măritiș din Londra și nu li se cuvenea nimic

altceva decât perfecțiunea. Lua în derâdere ideea de căsătorie din dragoste. Aceasta era o noțiune total lipsită de realism, ca să nu spună prostească: nu te puteai încredere în inimă atunci când se punea problema de a te îndrăgosti de bărbatul potrivit. Ea însăși fusese un exemplu strălucit al acestei teorii. Cu timpul, ajunsese să îl iubească pe Milton Flint, deși spera în taină că fiicele ei vor alege mai bine decât o făcuse ea. Poate că se măritase cu un Flint, însă rămăsese o Montague în adâncul sufletului.

– Ei sunt Milton, soțul lui Penelope, și David, fiul lor, continuă Julia, conducându-l pe preot mai departe pe terasă.

Milton era un bărbat înalt și atletic, părul blond și des pieptănat spre spate dezvelindu-i fruntea înaltă și punându-i în lumină ochii albaștri, vioi.

– Îmi pare bine, părinte! Jucați tenis?

Părintele Dalgiesh păru jenat.

– Mă tem că nu, răspunse el.

– Tata este obsedat, interveni David pe un ton apologetic, deși lasă racheta din mâna pentru slujba de duminică!

David izbucni în râs, iar părintele Dalgiesh se simți mai confortabil în prezența unui Tânăr de vârstă lui. Julia îi eliberă brațul și se aşeză.

Părintele Dalgiesh ocupă scaunul de lângă ea și puse picior peste picior, încercând să pară relaxat. Se simțea puțin tensionat. Credința îi era de nestrămutat, asemenea unei stânci, era neîntrerupt în ceea ce privea cunoștințele sale din scripturi și de filosofie, stăpânea latina în mod exceptional. Călcăiul lui Ahile pentru el îl reprezentau oamenii. Părintele William Hancock îi spusese cândva: „Nu are nici un rost să dispui de atâtea haruri cerești dacă nu te pricepi și la cele pământești. Miles, trebuie să înveți să interacționezi cu oamenii, la nivelul lor, altfel ai putea la fel de bine să te călugărești“. Știa că bătrânelul preot avea dreptate. Episcopul îl trimisese printre oameni pentru a răspândi cuvântul lui Dumnezeu. Își ridică ochelarii pe nas, hotărât să nu își dezamăgească mentorul.

– Fiii noștri mai mari sunt în pădure, împreună cu vărul lor, Harry, punând capcane pentru dăunători, zise Julia. Paznicul le oferă șase cenți pe şobolan, dacă i-l aduc mort. Cred că s-au cam îmbogățit în ultima vreme. Băiețelul meu de trei ani, poreclit Bouncy¹, fiindcă pare a avea arcuri în loc de picioare, este pe plajă, cu Nanny². Ar trebui să se întoarcă în curând, iar Celestria, nepoata mea... Julia privi în jur. Nu știu unde este. Poate că este cu mama ei, Pamela, care este căsătorită cu fratele lui Archie și al lui Penelope, Monty. Zace în pat, răpusă de o migrenă. Mă tem că suferă des din pricina migrenelor. Este posibil să coboare ceva mai târziu. Este americană.

Julia ezită un moment, fiindcă Pamela Bancroft Montague, cum îi plăcea să i se spună, era extrem de cocoloșită, petrecându-și adeseori zile întregi în pat, plângându-se dacă lumina era prea puternică, gemând dacă era prea întuneric, insistând să fie lăsată singură cu Poochi, pechinuzul ei pudrat, cerând în același timp cât mai multă atenție din partea Celestriei și a lui Harry și sunând neîncetat din clopoțel pentru a chema personalul. Se îndoia că părintele Dalgiesh avea s-o întâlnească vreodată pe Pamela, dat fiind faptul că nu era catolică și detesta biserică, pe care o considera inutilă.

– Monty sosește în această seară din Londra, cu trenul. Are o fire minunată și sper să îl cunoașteți. Îi veți întâlni cu siguranță pe Harry și pe Celestria, copiii lor. Harry are o voce încântătoare și cântă în corul școlii.

Julia își aprinse o țigară și trase adânc fumul în piept. Soames veni pe terasă, aducând o tavă cu băuturi. În momentul în care acesta îi oferi părintelui Dalgiesh un pahar cu socată, Julia observă că mâinile Tânărului preot tremurau.

¹ Săltărețul

² Doica

Nu dură mult până când Wilfrid și Sam, băieții mai mari ai Juliei și ai lui Archie, se întoarseră din pădure, împreună cu Harry. Entuziasmați după ce își petrecuseră întreaga dimineață ridicând tabere și punând capcane, aveau obrajii rumeni și ochii le străluceau.

– Am găsit trei şobolani morți! îi strigă Wilfrid mamei lui.

– Ce frumos! îi răspunse ea. Dragilor, veniți să îl salutați pe părintele Dalgiesh.

Cei trei băieți amuțiră atunci când zăriră gulerul alb al părintelui Dalgiesh și îi întinseră mâna prevăzători.

– Ce ați făcut cu şobolani? întrebă părintele Dalgiesh, străduindu-se să îi destindă astfel pe băieți.

– I-am spânzurat de coadă la ușă, relată Sam, încrețindu-și încântat nasul pistriuț. Sunt uriași, cam cât Poochi! adăugă el.

– Pe el ar fi bine să nu îl spânzuri de coadă! zise David râzând.

– Ar trebui să o atârnă și pe mătușa Pamela lângă el, adăugă Archie cu un zâmbet superior. Nu îl pierde niciodată din vedere.

– Of, dragă, ești răutăcios! spuse Julia, cu ochii pe Harry.

Era mult prea ușor să glumească pe seama Pamelei fără să se gândească la copii.

– Unde este mami? întrebă Harry.

– În pat, are o migrenă, îi răspunse Julia.

– Iarăși?

– Cred că migrenele o cam chinuie.

– Nu și când papă este acasă, răspunse Harry cu inocență.

Era adevărat. Când Monty se afla acolo, migrenele Pamelei dispăreau ca prin farmec.

Monty completă atmosfera idilică de la Pendrift, sosind cu trenul la 19.30, din Londra, la timp pentru un whisky, un trabuc bun și o partidă de tenis cu Archie, Milton și David. Se înfățișase afișând un zâmbet arogant pe sub marginile pălăriei sale panameze, costumul din pânză de în deschis la culoare îi era șifonat din cauza călătoriei cu trenul, sub un braț avea un ziar îndoit și purta cu sine numai o servietă și toată voioșia din lume. Starea de rău a Pamelei

se împrăștie asemenea pâclei cenușii care umbrea uneori Pendrift înainte de răsăritul soarelui, dar ea se comportă la fel de urât ca de obicei, cerând ba una, ba alta și îndreptând discuția înspre ea cu orice ocazie. Era răsfățată și egoistă, fiind singura fiică a instăritului om de afaceri american Richard W. Bancroft al II-lea.

Băieții coborâră împreună cu labradorul Purdy pe plajă, pentru a juca cricchet, imediat ce Nanny urcă pe cărare cu Bouncy și cu Celestria. Părintele Dalgiesh rămase cu gura căscată de mirare la vedere figurii îngerești a frumoasei domnișoare care se îndrepta spre el. Spre rușinea lui, bătăile inimii i se întetără și săngele îi invadă obrajii. Nădădui că agitația lui subită fusese cauzată de căldura după-amiezii. Celestria purta o fustă scurtă, roșie cu buline albe, și o bluză la baza gâtului care îi lăsa abdomenul la vedere. Părul lung îi era despletit, căzând în valuri peste umerii mici și bronzați, și păsea de parcă nu ar fi avut nici o grija pe lume. Nu îi putu vedea ochii, care îi erau ascunși în spatele unor ochelari de soare mari, cu rame albe.

– A, Celestria, vino să faci cunoștință cu părintele Dalgiesh! strigă Julia pe când aceasta se apropiă.

Când Bouncy auzi vocea mamei sale, lăsa mâna lui Nanny și alergă pe cărare, icnind exaltat.

– Mami! tipă el.

– Bună, dragă! răspunse Julia.

Când băiețelul își dădu seama că avea spectatori, își puse mâinile în șolduri și începu să se plimbe într-un mod nostim, țanțos, unduindu-și șoldurile și rânjind, privind pe sub genele dese. Toată lumea aplaudă și se cutremură de râs. Bouncy era copilul în care se regăseau trăsăturile tuturor. Zâmbetul său poznaș, moștenit de la Julia, putea îmblânzi până și gerul iernii. Avea păr des, săten, și ochi căprui, blânci, de culoarea melasei pregătite în casă. Îi plăcea să se dea în spectacol și era încurajat în acest sens, deși o exaspera pe Nanny fiindcă își azvărlea hainele de câte ori avea ocazia și alerga peste tot dezbrăcat. Vorbea peltic și era incredibil de dulce. Julia

și Pamela, care nu aveau nimic în comun în afara faptului că se măritaseră cu doi frați, descoperiseră în Bouncy o punte de legătură.

– Dragule, ești atât de adorabil! se entuziasmă mama sa, ridicându-l pe genunchi și îmbrățișându-l cu dragoste.

Celestria apăru în urma lui, încă râzând și bătând din palme. Părintele Dalgiesh se uită lung la ea, ca sub efectul unei vrăji.

– Ea este nepoata mea, Celestria. Sora mai mare a lui Harry, preciză Julia, fără să își dezlipească privirea de la fiul ei.

Celestria își scoase ochelarii, pe care îi atârnă la decolteu, apoi îi întinse preotului mâna.

– Sunteți mult mai Tânăr decât îmi imaginase! Părintele Hancock era la fel de bătrân ca Nanny! exclamă ea.

– Zău, Celestria! o interpelă dezaprobatore Penelope. Nanny este în formă maximă.

Cum roșeața din obrajii preotului se intensifică, chipul mândru al Celestriei se deschise într-un zâmbet cald.

– Arătați de parcă v-ar prinde bine să înotați puțin, părinte! Marea este încântătoare în această dimineată. Rece, dar de-a dreptul reconfortantă.

– Insist să renunțați la haină, părinte! interveni Julia, remarcând deodată disconfortul bietului om.

– Mă simt bine, serios! răspunse el. Sunt obișnuit cu căldura, de vreme ce am locuit în Italia.

– Nimic nu se compară cu vara englezescă, afirmă Archie. Exact când crezi că va fi frig și înnorat, răsare soarele și te prăjește. Imprevizibilă, acesta este cuvântul potrivit.

– Urc să văd ce face mama și să mă schimb de costumul de baie, spuse Celestria, strecându-se sprintenă printre scaune.

Părintele Dalgiesh o privi îndepărtându-se și își dădu seama că putea respira din nou în voie.

Frumusețea Celestriei era într-adevăr remarcabilă. Nu ținea numai de părul blond și des care strălucea asemenea lanurilor de grâu din jurul reședinței Pendrift, sau de ochii de un cenușiu-deschis